

MLADO JUTRO

št. 36.

V Ljubljani, 8. septembra 1940

Leto XI.

Postojnski:

Voščilo

Pozdravljen naš mladi vladar,
ki danes rojstni dan slaviš
in pazno na straži stojiš;
pozdravljen Ti naš gospodar!

Naj Bog Ti vse trnje odstrani
in s cvetjem naj pot Ti ozaljša,
da dobe v sreči najdaljša
nam Tebe še dolgo ohrani!

Želimo Ti zdravje in sreče kot dar,
Za vse življenje o, kralj in vladar!!!

Lj:

Kralju

še dvigaš veličasten, Kralj!
Oko Ti plava v daljo dalj...
Vse tod, kjer ceste se belé,
vro množice, — glej, Tvoje vse!

Vsi Tvoji, Tvojil Ti pa naši!
Pred Sabo, Kralj, nas spet imaš
kot one dni, ki pomniš jih,
ko družil z nami Te je dih?!

»Ni diha zdaj, le bron, beton,
granit in mramor. — To je On.
On z nami je in On je v nas
kot iskra v kamnu, v bronu glas.«
tako srcé nam govori. —

V Ljubezni naši, Kralj, Si Ti!
Ti iskra živa, živi glas,
na veke bil Si, boš nam spas!

V BOJU ZA PRAVICO POVEST S SLIKAMI

Vse bolj razločno je mogel Bobby slišati trde, pospešene korake zasledovalca. Vznemirjen je prijel Rdečega jelena za roko in mu zašepetal: »Hitro naprej, čim prej morava priti na varno, drugače naju bo kmalu oba zajel. Tokrat bo gotovo bolje pazil in ne bova mu mogla več uiti.« Namesto odgovora se je Rdeči jelen rahlo in prijazno nasmehnil, končno pa je spregovoril: »Nikar ne skrbi! Posnemaj me! Še predno bo sonce zašlo, bo rdečesuknež za nama imel priložnost spoznati celo kopico novih in zanimivih stvari.«

Bobby je bil resnično presenečen! Kako naj si vendar pojasni čudno in zagonetno vedenje in govorjenje prijatelja? Toda Rdeči jelen mu ni dal, priti do besede, ali pa da bi še naprej razmišljal »Pojdi, prijatelj, sedaj mirno z menoj naprej; ta trenutek ni pravi čas za odgovore in pojasnjevanja. Morava naprej!« Mirno je rdečekožec

nadaljeval pot in Bobby, ki mu je srce od razburjenja razbijalo kot budilka, ni našel drugega izhoda, kakor da prijatelju slepo zaupa, čeprav se ni mogel ubraniti misli, da bosta na ta način že čez kratek čas za debelimi zidovi trdnjavijskih zaporov. Ni mogel razumeti, zakaj je Indijanec, za katerega je vedel, da je bolj kakor katerikoli belec spreten v sposobnosti, zabrisati sled za seboj, delal tako vidno gaz in izbiral za pot najmehkejša tla.

Ko je sedaj čudni mož začel še lomiti vejice in jih obračati v smer njune poti, kakor da bi prav hotel izzvati zasledovalca, da jima naj na vsak način sledi, se ni mogel več vzdržati in je razburjen vzkliknil: »Stori z menoj kar hočeš, Rdeči jelen, toda če je to prav, kar počenjaš...« Rdečekožec pa se ni niti obrnil, temveč se je zadovol-

ljil s tem, da ga je z znakom roke pozval, naj bo tih. Gozd je postal vse svetlejši in lažje prehoden. Tu pa tam so se pojavljale ogromne skale in kamenite klade, kar je bil očiten znak, da sta se približala gorovju.

(Dalje prihodnjič)

Od pragozda do cirkusa

Ta, ki bosti zdaj slišali o njem, je kaj imeniten gospod Zdravnik in trije pomočniki vsak dan preiščejo njegovo zdravstveno stanje, pa da je čil kakor riba v vodi. Niti dihati ne sme kar tako, o ne: zrak, ki si z njim polni pljuča, se naj prej s posebno napravo očisti prahu ter ima zmerom enako toploto in enako stopnjo vlage. Mimo tega se vozi v kočiji, ki je stala skoraj toliko kakor dve letali,

ni, zakaj ta gorila misli samo na umor. Niti strežaj, ki ga je pestoval in negoval, ko je bil še majhen, se ne upa v njegovo bližino. Vendar ni bil zmerom tako hudoben; narobe, dokler je bil manjši, je bil dober in ubogljiv, a potem jo je nekajkrat izkupil od človeške zlobe. Najprej mu je vrgel malopriden človek steklenko kisline v glavo, tako da bi bil skoraj oslepel. Druga izkušnja je bila še hujša. Zamorskega hlapčka so bili odslovili, ker je bil len. Da bi se maščeval, je zlezel h gorili ter mu dal kozarec sirupa (sladkornega soka), ki mu je bil primešal

Zdaj si gotovo mislite, da vam pripovedujem o kakem kralju ali cesarju — ali pa ste morda že po slikah ugahnili, da nam je na misli gorila?

Slika 1. Evo ga, strašnega in mogočnega!

Svoje dni si ga lahko kupil od črncev v Afriki za pipo tobaka, dandanes bi stal petdeset milijonov dinarjev.

Nastavljen je pri nekem velikem ameriškem cirkusu, ki v svoji reklami oglašča, da je to bitje najstrašnejše izmed vseh, kar jih živi na svetu. Trditve bi se utegnili zdeti pretirana, pa

strup. Gorila je za las ušel smrti, in tako ni čuda, da je spričo tega izgubil vse zaupanje do ljudi.

Sele čec dve leti bo povsem dorasel. Toda če pogledate njegovo roko (slika), se gotovo ne boste čudili, ko vam povemo, da ti kratki, kakor jeklo trdi prsti z največjo lahkoto izrujejo petnajst centimetrov dolg žebelj, ki ga do glavnice zabiješ v les. Na sliki 3. vidite drug dokaz moči: vlečenje konopca s 15 možmi. Dasi vleče gorila samo z eno roko, je zmaga vselej njegova.

Nekega dne mu je prišlo na misel, da bi lahko v svojih hudobijah še napredoval, ako stisne pločevinasto škatlo in jo vrže iz kletke v kako žrtev.

Prvi, ki mu ga je smola zanesla na lučaj, je bil nedolžen fotograf. Sele ko si je mož nadel oklep, je mogel dobiti gorilo na ploščo.

Slika 4. Strašni kosmatinec pozna tudi nedolžnejše zabave, na primer to, da zgane avtomobilski obroč v dve gube; časih se igra tako po nekaj ur. Nekeč si je izmislil zvit načrt. Stal je ob palicah in mahal iz kletke z vrečo, kakor bi vabil strežaja, naj ujame drugi konec in se z njim koigra. Strežaj je privolil v to igro, toda opazil je, da si pridrži gorila vsak dan daljši kos

vreče, njemu pa pusti vsakikrat krajšega; s te mga je hotel počasi vzabiti tako blizu k sebi, da bi ga lahko zgrabil in zadavil.

Seveda se je igra za časa končala, a! gorila snuje venomer nove naklepe. Če bi se zgodilo, da mu kateri teh morilnih poizkusov uspe, bodo seveda tudi njegovi dnevi sešte!

Drago-dijak:

Jip se je izgubil

»Fiiii-iii!«

Gospoj Pepci zmanjka sape. Ta nesramni pes, da ji mora ravno danes tako zagostiti! Da, saj pravim, ravno danes, ko ima povabljene — ona bo pa zaradi tega nemarnega Jipa mudila obed! Hm! Da bi ga!

Spomnila se je gospa Pepca: Kaj pa, če se mu je kaj pripetilo? Če ga je povozil avto? — O, ti ubogi Jip, da mu le ne bi bilo kaj hudega! Saj, končno, če pride k obedu malo pozneje, nič ne dé. Gospa Jela — ki ima v rokah vrhovno poveljstvo povabljene obitelji — se ji že od nekdanj ne zdi priljudna. Tako se dela ponižno in neprestano se vtika v besede, če kdo govori. Radi nje bi že šlo — ampak še enkrat isto pot nazaj — pa morda še zastonj! O ti ubogi nesrečni Jip. Pol klobase bom žrtvovala, če te še kdaj vidim živega!

»Fiiii-iiii-Jip, Jip!«

Nikjer se ne zgane trava ne grmovje, da bi planil pred njo njen ubogi pes.

Vse je mirno, le klasje se nalahno priklanja sinjemu nebu in poje hvalnico Stvarniku...

»Jip! Jiiii-p!«

Gospa Pepca se ozira in premišljuje: Kaj, če zagleda naenkrat ob cesti vsega zmrcvarjenega in negibnega svojega ljubljénčka? Pred oči ji stopi negibna gmota mesa, prahu in krvi... Fej!

»Fiiii-«

A psa ni in ga noče biti.

»Prav zares: dobil boš celo klobaso — moj najdražji Jipček, če boš še kdaj skakal okoli mene!« vzdihne gospa Pepca in spet zapiska.

Nekje zalaja pes!

»O, najdražji moj Jipček! Saj to je vendar tvoj glas! — Od pečenke si boma odtegnila, da boš dobil celo polovico, samo če te zdajle zagledam. — O, prav gotovo — seveda, to je on!« vzklikne vzradošeno Pepca in hiti proti smeri, kjer se je čulo lajanje.

»Prav tamle za ovinkom je mor!o

biti!« Gospa Pepca pohiti okoli ovinka in že zagleda svojega dragega Jipa, kako stoji pri električnem drogu in gleda navzgor. Kaj bi bilo tisto črno tam na drogu, ki očitno brani Jipu oditi, s tem si gospa Pepca ne dela pregla-vie. Naj bo zajec, miš — ali kar že — samo da ima Jipa!

»Jip! Jip!« ga pokliče. Visok hrt jo opazi, zalaja in se zažene s prednjimi nogami proti živali na drogu, katero je tudi Pepca že spoznala za mačko.

Košir Franc, dijak:

Marija Čreta

V prelepi Savinjski dolini leži trg Vransko. Nedaleč od njega pa leži gora, po imenu Čreta. Visoka je 915 m. Na njej se nahaja cerkva, katera je posvečena Mariji. To Marijo imenujejo ljudje Marija Čreta. Vsako leto obiše cerkvico precej romarjev, posebno veliko jih pride iz Gornje Savinjske do-line. O tej Marijini božji poti se pripo-veduje več zgodb, med njimi tudi vsem dobro znana zgodba »O Zvonu na Čreti«. Stari ljudje pa pripovedujejo o Ma-riji Čreti naslednje:

V starih časih, ko so prihajali Turki v naše kraje so med drugimi kraji ne-kega dne obiskali tudi vransko okolico. Ob tej priliki so obiskali tudi kraj Čret, ki je oddaljen od Vranskega pri-bližno uro hoda. Sedaj se na tem kraju nahaja močvirje, a takrat je tamkaj sta-la cerkva, katera je bila posvečena Mariji. Turki so takrat vdrli v cerkev ter jo izropali. Pripeljali so v cerkev tudi konje, da bi z njimi oskrunili še bolj svetišče. Marija pa ni dopustila, da bi se cerkev spremenila v hlev. Hipoma je namreč oživel Marijin kip na oltar-ju in cerkev se je stresla tako, da so Turki popadali po tleh in od samega strahu omedleli. Marija je namreč sto-pila z oltarja, odšla iz cerkve, vzela cerkev v roke ter jo iz doline prenesla na goro Čreto, katera ima po njej ime. Pot je pa bila dolga, radi tega je mora-la Marija med potjo počivati. Sedla je na skalo, kjer je počivala. Še današnji dan se vidi skala, na kateri je počivala Marija. V skalo je za spomin vtisnila svoje prste, katerih odtisek še vidiš danes.

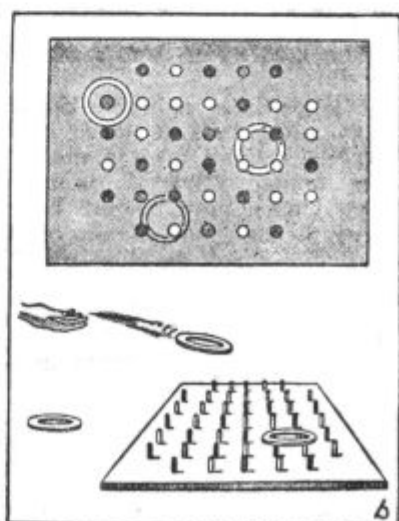
Tako je Marija prenesla cerkev na go-ro, da jo je za vselej obvarovala pred

»O ti moj ubogi, dragi Jip! Samo da te imam živega!« je objela Pepca hrta in ga odvedla na biču, kar pa psu ni bilo všeč. Dokler ni maček izrabil pri-like, da je smuknil z droga, se je ne-prestano oziral in lajal. Končno se je le pomiril in mirno stopal ob Pepci, ki je bila poplačana za svojo dvojno pot. Za obed je res dobil klobaso in tudi košček pečenke — če pa je bila ravno polovica, za to ne jamčim.

Turki. Od tistih časov se nahaja na gori Marija Čreta, katera je ponos vsej vranski župniji.

Igra z obroči

Zatično ploščo velikosti 25 × 36 cm uporabimo za igralno ploskev, v katero pritrdimo večje število lesenih klinčkov, ki so visoki približno 5 cm. Naša slika kaže, kako morajo biti klinčki razvršče-ni. Pazite, da je razdalja med njimi vedno enaka. Klinčki so delno belo, del-no črno, delno pa rdeče pobarvani. Iz prav debele lepenke izrežemo nekaj ob-ročev, ki smejo biti natančno tako veli-ki, da obsežejo štiri klinčke. Če sedaj ocenimo vrednost belega klinčka z 1 točko, črnega z 2 točkama in rdečega s 5 in ima vsak igralec 4 do 5 metov, se

bo razvila prav zanimiva borba za zmago. Če obleži obroček na klinčkih, je metalec dosegel toliko točk, kolikor klinčkov po njih različni vrednosti je pokrtil. Če pa pade obroček na ploskev, se mu od vsote 1 točka odbije. Zmagal je tisti, ki je po 5 metih dosegel največ točk.

Dragi Jutrovčki!

V zadnji številki smo objavili imena tistih, ki so bili izžrebani za brezplačen polet nad Ljubljano. Danes pa objavimo ostalih pet nagrajencev, ki prejema jo lepa knjižna darila. Srečni izžrebanci so:

★

Žiger Viktor, dijak III. b razr. I. drž. real. gimn. v Mariboru, Knapič Cvetko, uč. IV. razr. v Šmarju pri Jelšah, Kranjc Ivan, dijak II. razr. mešč. šole v Celju, Tanko Majda, uč. V. razr. Moste — Ljubljana, Društvena ul. 18, Pernuš

Ran Bosilek:

Nerojena deklica

Neki carjevič je napravil v svojem vrtu vodnjak. Iz vodnjaka je teklo maslo in med. Iz eelega cesarstva so prihajala dekleta po med in maslo. Iz gradu jih je gledal carjevič. Hotel si je najlepšo med njimi izbrati za svojo ženo.

Nekoč je prišla k vodnjaku sključena starka. Napolnila je lonec, potlej pa ej začela nalivati med in maslo še v ajjčne lupine. Carjevič je zagnal proti njej kamen in ji polomil lupine. Starka ga je pogledada in mu rekla:

»Bog ti daj, sinko, da bi se oženil z nerojenim dekletom!«

»Kje pa naj ga najdem, babica?« je vprašal carjevič.

»Ne vem,« je odvrnila starka in odšla.

Dolgo se carjevič ni mogel oženiti. Nobeno izmed deklet, ki so prihajala k vodnjaku, mu ni ugajalo.

Nekega dne je rekel materi:

»Moral se bom oženiti z nerojenim

Vera, uč. II. drž. real. gimn. v Prevaljah 81.

★

Vseh dopisov seveda nismo mogli objaviti, ker bi za to porabili preveč prostora. Imena tistih Jutrovčkov, ki so nam poslali odlične prispevke, pa jih do zaključka natečaja nismo mogli več spraviti pod streho, objavljamo tu: Tatjana Oset, uč. osn. šole na Vranskem, Zupančič Breda, uč. osn. šole v Rajhenburgu, Buder Andreja, dijakinja real. gimn. v Ljubljani, Prebil Bojmir, dijak v Ljubljani, Čeh Boris, dijak v Mali Nedelji, Janica Barei, uč. osn. šole v Zagorju, Ivan Berk, dijakinja v Bogaški Slatini, Adrijana Prelovec, dijakinja real. gimn. v Ljubljani.

Natečaj o psu in mački nadaljujemo. Zaključimo ga dne 15. oktobra. Tedaj izžrebamo spet pet Jutrovčkov za knjižne nagrade.

★

Zgodbo »Čarobna steklenica«, ki smo jo objavili v zadnji številki, je napisal dijak T. M. Ta oznaka je pomotoma izostala.

dekletom, kakor mi je bila rekla babica. A kje neki naj jo najdem?»

»Vprašaj sonce, sinko,« mu je odgovorila mati. »Sonce je visoko in lahko daleč vidi, gotovo bo vedelo, kje je jalova deklica.«

Carjevič se je napotil iskat sonce. Hodi, hodi — prehodi polja, reke in gore. A nikjer ni sončnega gradu. Povzpел se je na visoko planino. Tam je našel starega ovčarja. Rekel mu je:

»Dober dan, oče! Ali veš, kje živi sonce?«

»Čemu ti bo, sinko?«

»Da ga povprašam za nerojeno deklico in se oženim z njo.«

Starec je pokazal proti zahodu in rekel:

»Ali vidiš onele tri planine? Ko prehodiš vse tri, boš pred sabo zagledal velika zlata vrata, za njimi pa brezkončen vrt. Tam živi sonce. Počakaj, da se bo po planinah stemnilo in čim se bo vrt zasvetil, potrkaaj na vrata.«

Carjevič se je napotil proti plantnam. Hodi, hodi — prehodi prvo planino, prehodi drugo, prepleza tudi tretjo in pride do čudnega vrta, ograjenega z belim kamenjem, v ograji pa so zlata vrata. Kmalu se je stemnilo in v vrtu so se zasvetila okna sončnega gradu.

Carjevič potrka na vrata.

Prikazala se je sončeva mati in vprašala:

»Kaj iščeš, sinko?«

»Prišel sem, da bi mi sonce povedalo, kje naj poiščem nerojeno deklico, da se oženim z njo.«

Sončeva mati je odgovorila:

Sonce je trudno in jezno. Jaz ti bom povedala, kako boš našel to, kar iščeš.«

Sončev amati je odtrgala tri jabolka in rekla:

»Vzemi ta tri jabolka. Ko prideš do vode, razreži prvega. Iz njega bo stopila deklica. Ko ti bo rekla: Bratec, daj mi vodice!, ji daj vode in deklica bo ostala pri tebi.«

Carjevič je vzel jabolka. Napotil se je naprej.

Hodi, hodi — vode na najde. Zažejalo ga je. Prerezal je jabolko, da bi si zmočil suha usta.

Iz jabolka je stopila prekrasna deklica in rekla:

»Bratec, daj mi vodice!«

»Nimam,« je rekel carjevič.

In deklica je izginila.

Carjevič se je napotil dalje. Spet ga je zažejalo. Prereže drugo jabolko. Iz njega je stopila še lepša deklica in rekla:

»Bratec, daj mi vode!«

»Nimam,« je odvrnil carjevič.

In tudi ta je izginila.

Spet je carjevič šel naprej. Hodi, hodi — in pride do vodnjaka. Prereže tretje jabolko. Iz njega stopi čudno lepa deklica, ki se je svetila ko sonce. Rekla je:

»Bratec, daj mi vodice!«

Carjevič ji je dal piti in deklica je ostala pri njem.

»Ali hočeš biti moja žena?« je vprašal.

»Hočem,« je odvrnila deklica.

»Ali veš, kam te bom odpeljal?«

»Ne vem.«

»V cesarski grad. Počakaj me na tej vrbi. S cesarsko kočijo se bom pipepljal pote. Z mano bodo prišli godci in svatje, taka je pri nas navada.«

Carjevič je dvignil deklico na vrbo ob vodnjaku in odšel.

Ni bilo dolgo, in k vodnjaku je prišla ciganka. Zagledala je deklico na vrbi. Vprašala je:

»Koga čakaš tu, deklica?«

»Carjeviča,« je odvrnila deklica. »Prišel bo pome z godci in svati.«

»A tako? Počakaj, da si vzamem vode, takoj bom odšla. Jaz pač nisem za med svate. Oh, kako težko je zajeti vodo iz tega vodnjaka! Ne morem je zajeti!«

»Le vleci, vleci! Jo boš že zajela!« je prigovarjala lepotica.

»Ne morem, sestrica!«

»Čakaj, da splezam dol, pomagala ti bom!«

Deklica je splezala z vrbe. Zajela je vode Ciganka si je napolnila vrč in rekla:

»Ali veš kaj, sestrica? Obleci mojo obleko, jaz bom pa tvojo. Pogledali se bova v vodi, katera je lepša — ti ali jaz.«

Zamenjali sta obleko. Ko sta se sklanjali nad vodo, je ciganka potisnila deklico v vodnjak, sama pa je splezala na vrbo. Prišli so svati. Carjevič je pogledal na vrbo. Ni spoznal deklice.

»Zakaj si postala tako črna?« je vprašal.

»Sonce me je opeklo,« je odgovorila ciganka.

Oblekli so nevesto v poročno obleko. Odpeljali so jo v carski dvor. Priredili so gostijo.

Minilo je nekaj časa in nekoč je mladenič zajahal konja, da bi ga napojil v tistem vodnjaku, kjer je prvič videl nerojeno deklico. Konj pa se je vzpenjal in se ni hotel približati vodnjaku.

Carjevič je zapovedal izprazniti vodnjak. Hotel je videti, česa se boji njegov konj.

Ko so izkopali vodnjak, so našli v njem zlato ribico. Spekli so jo in carjevič jo je pojedel. Pri tem pa mu je majcena kost padla na vrt. Iz kosti je zrasel visok topol. Bil je tako velik, da je segal do okna. Čim se je pri oknu pokazala cesarica, jo je topol začel šibati s tankimi vejami. Ko pa se mu približal carjevič, so ga veje božale.

Cesarica je zapovedala, da posekajo topol.

Ko so ga sekali, je prišla starka in pobrala treske. Odnosla jih je domov.

Ena izmed tresk se ji je močno dopadla. Postavila jo je na polico.

Ko je starka odšla zdoma, se je treska brž spremenila v deklico. Pometla in počistila je sobo. Potlej pa se je znova spremenila v tresko.

Starka se je čudila in je vrtela z glavo, kdo neki ji pometja sobo.

Večkrat je mislila:

»Ej, ti, kam hodiš! Pokaži se! Če si mladenič, mi bodi sin, če pa si deklica, mi boš hčerka!«

Deklica jo je poslušala, a je molčala. Nekega jutra se je starka skrila za vrata.

Komaj je deklica stopila s police, že je starka veselo zavpila:

»Stoj, deklica! Bodi mi hčerka!«

In starka in deklica sta začeli živeti kot mati in hči.

Nekega jutra se je cesarici strgala ogrlica. Iz celega cesarstva so prihajala dekleta, pa nobena ni vedela znova nanizati biserov.

Prišla je vrsta na starkino hčerko. Deklica je sedla na cesarske blazine. Okoli nje so se zbrali carjevič, cesarica in dvorjaniki. Ko je deklica prišla na dvor, je bila silno lepa, zdaj pa je postajala še lepša. Vsi so jo občudovali. Nepremično so jo gledali.

Deklica je začela nabirati zrnca. Nizala jih je in pripovedovala:

»Nekoč je živel carjevič. Napravil si je čuden vodnjak: iz njega je teklo med in maslo...«

Tako je deklica povedala vse, kar se je bilo zgodilo. Ko je prišla do tja, kjer jo je ciganka sunila v vodnjak, je carjevič planil. Objel je deklico in ji rekel:

»Razumel sem, vse sem razumel! Ti boš moja žena!«

In se je oženil z lepo deklico, ciganko pa je zapodil čez devet cesarstev v deseto.

Sonce se nam umika

Le redkim ljudem je znano, da niti ljudje z najbolj zdravimi očmi ne vidijo sonca. Zakaj?

Sončna krogla je od nas oddaljena 150 milijonov kilometrov, sončni žarki pa potrebujejo, preden nas dosežejo, 8 minut in 38 sekund časa. V tem času pa sonce zopet spremeni svoj položaj in se ponovno oddalji z mesta, o katerem se nam zdi, da ga na njem vidimo.

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matič! Danes se prvič oglašam v Tvojem kotičku, zato Te prosim, da ne vržeš mojega pisma v svoj požrešni koš.

Na vprašanje, kateri poklic se mi zdi najzanimivejši, Ti odgovarjam sledeče: Moja iskrena želja je postati pilot. Ko bom velik, bom postal pilot. Čuval bom našo lepo domovino Jugoslavijo in gledal z višav na naše krasne planine, sredi katerih se ponosno dviga naš tati čak Triglav.

Lepo Te pozdravlja

Rudolf Ivan, dijak

II. razr. mešč. šole v Slov. Konjicah št. 133

Pes in mačka. Pes in mačka sta si bila tovariša, dokler ju ni ločila tale zgodba:

Pes in muca sta hodila po svetu in kar sta bodisi ukradla ali dobila, sta si tovariško razdelila. Tako sta nekoč prišla do nekega naselja. Pri mesarju je ukradel psiček kos mesa. S plenom ubežita izven naselja na polje. Tu se ustavita in domenita, da si meso pri bližnjem gozdu razdelita. Poljska steza je ozka, zato gre muca naprej pes pa zanjo. Hodila sta molče in psiček si misli: »Jaz sem ukradel meso, zakaj ga nebi sam pojedel.« Začne jesti meso. Ko ga je pojedel, sta prišla v bližino gozda. Tedaj od strahu vgrizne psiček mucu rep, a muca se obrne in osuplega psička udari z nožico po gobcu. Pes se z krvavim gobcem zakadi za mačko. Nekaj časa jo lovi, dokler mu ne uide na drog. Tako je bilo nujnega tovarštva konec. Te pozdravlja

Prešern Jožef, dijak, p. Poljčane št. 88.